

DODIETIES UZ ZIEMEĻIEM!

5. Mozus grāmatas otrā nodaļa, sākot no 1. panta. [Kāds lasa no Bibeles–Tulk.]

Tad mēs gājām un pa tuksnesi devāmies ceļā uz Niedru jūru, kā Kungs man bija teicis, un ilgu laiku klejojām ap Seīra kalniem.

Un Kungs man teica:

Gana jums klīst ap šiem kalniem! Dodieties uz ziemeļiem!

Pavēli tautai: jūs iesiet cauri savu brāļu, Ēsava dēlu, robežām, kur tie mīt Seirā, un tie baidīsies no jums.

Bet lūkojiet, ka jūs necīnāties ar tiem, jo no viņu zemēm es jums nedošu pat ne pēdu, jo Seīra kalnus es esmu devis īpašumā Edomam.

Ēdienu no tiem pērciet par sudrabu un ēdiet, un ūdeni no tiem pērciet par sudrabu un dzeriet.

Jo Kungs, tavš Dievs, ir svētījis tevi, viņš zina visu, ko tu dariji, kā tu gāji cauri šim lielajam tuksnesim. Visus šos četrdesmit gadus Kungs, tavš Dievs, bija ar tevi – tev nekā netrūka.

Un mēs pagājām garām saviem brāļiem, Ēsava dēliem, kas dzīvoja Seirā, pa ceļu no Ēlatas un Ecjon-Geberas uz klajumiem, un mēs pagriezāmies un devāmies uz Moāba tuksnesi.

Un Kungs man teica: nenaidojies ar Moābu un necīnies ar to karā, jo no viņa zemes es tev neko nedošu par īpašumu, Āru es esmu devis par īpašumu Lata dēliem.

Tur iepriekš dzīvoja emieši – liela un kupla tauta, tie bija gari kā anākieši. Tāpat kā anākiešus tos uzskatīja par milžiem, bet moābieši tos sauca par emiešiem. Seirā agrāk dzīvoja horieši, bet Ēsava dēli viņus padzina, iznīcināja un apmetās viņu vietā, tāpat kā Israēls darīja ar savu īpašuma zemi, ko Kungs tam deva.

Tagad celieties un dodieties pāri Zeredas upei! Un mēs pārcēlāmies pār Zeredas upi.

Laiks no tā brīža, kad mēs devāmies ceļā no Kādēš-Barnēas, līdz kamēr pārcēlāmies Zeredas upei, bija trīsdesmit astoņi gadi – no nometnes bija iznīkusi visa paaudze, kas toreiz bija karotāji, kā Kungs tiem bija zvērējis.

Tiešām, Kunga roka bija pret tiem, lai izdeldētu tos no nometnes, līdz tie pavisam iznīka.

Un, kad bija pagalam visi karotāji, kad tie no tautas bija iznīkuši,

tad Kungs runāja uz mani, sacīdams:

šodien pie Āras tev jāpāriet Moāba robeža!

Un, kad tu tuvosies Amona dēliem, tad nenaidojies un nekarro ar tiem, jo no Amona dēlu zemes es tev īpašumu nedošu, to es esmu devis īpašumā Lata dēliem.
[Jaunā latv. Bibeļe–Tulk.]

² Vēl pastāvēsim kājās. Lai tas Kungs svēti Viņa izlasīto Vārdu.

[Pārtraukums magnetafona lentes ierakstā–Tulk.] ...saaukstēšanās, sātans atsūtīja man saaukstēšanos, bet es aizsūtīju to viņam atpakaļ. Viņš atkal atsūtīja to man, bet es aizsūtīju to viņam. Un tā tas turpinājās, kamēr pienāca laiks doties uz draudzes nama iesvētīšanu, un tad galu galā es tiku no viņa vaļā un braucu iesvētīt draudzi.

⁴ Kad šovakar stāvu uz šīs kastes, tas man atsauc atmiņā to laiku, kad mamma mēdza likt mani uz kastes, lai es mazgātu traukus. [Brālis Branhams un sanāksme smejas–Tulk.] Nu, es ceru, ka tieši to mēs izdarīsim šovakar. Tāpēc lai Tas Kungs svēti.

⁵ Daži paziņojumi, paziņojums, kuru man todien vajadzēja izteikt Hjūstonā. Man te iedeva lapiņu, uz kuras ir uzrakstīts: "Lūdzu paziņojiet, ka brālis Van Hufs...Van Hus un V.P. Hins būs Fīniksā, Arizonas štatā no 27. februāra līdz 5. martam." Paturiet to prātā.

⁶ Un tā, man šķiet, ka rītvakar šeit sludinās brālis Orals Roberts. Varbūt pat šajā auditorijā? [Kāds brālis saka: "Banketā."-Tulk.] Banketā. Bet brālis Orals, protams, ir Dieva šedevrs pie kanceles, brīnišķīgs Dieva vīrs, ticības vīrs. Un es esmu pārliecināts, ka jums nāks par labu atnākt un rītvakar paklausīties brāli Robertu.

⁷ Un pēc tam no rīta būs brokastis un tā tālāk. Daudzi... Daudziem... Es redzēju aiz kulisēm, ka daudziem jau ir biļetes un tā tālāk. Mēs... Tas ir lieliski. Lūk, mēs vienmēr ar prieku piedalāmies tādās sanāksmēs.

⁸ Es zinu, ka pēc dažām minūtēm jums kaut kas ir paredzēts, precīzāk, uzreiz pēc tam, kad es beigšu runāt – kaut kāda satikšanās. Es pacentīšos runāt, cik vien iespējams īsi. Pirmkārt, es esmu nedaudz aizsmacis, un, otrkārt, laika ir maz, un jūs šeit jau esat vairāk kā divas stundas. Es zinu, ka esat noguruši.

⁹ Un tā, rītdien vai nākamajā svētdienā, ja Kungs dos (nākamajā svētdienā, tas ir 5. februāris), nākamās svētdienas vakarā Dieva Asamblejās Tūsonā mēs lūgsim par slimajiem. Mēs sāksim pusastoņos vakarā nākošajā svētdienā, Tūsonā, Arizonas štatā. Bet pēc tam mēs no turienes brauksim tālāk uz Rietumu piekrasti uz...tālāk uz...lejup no Losandželosas, man šķiet, uz Longbiču. Pēc tam nākošā kalpošana būs Beikersfildas apkaimē, bet pēc tam brauksim tālāk uz austrumiem.

¹⁰ Ja Dievs dos, es ceru, ka es būšu Ķirihē tieši tajā laikā, kad tur būs šie brāļi, un arī Jeruzālemē. Es gribētu reiz aizbraukt uz Jeruzālemi un ieraudzīt to zemi, kur bija mūsu Kungs.

¹¹ Es šodien gribu šeit pasveicināt tik daudzus manus brīnišķīgus draugus. Es redzu brāli Magnasonu un brāli Roudu, šeit viņu ir ļoti daudz. Lai viņus visus nosauktu, būtu vajadzīgs diezgan daudz laika. Un pirms kāda brīža te stāvēju un ieraudzīju, kā man tuvojas brālis Smits, un es nonācu viņa apskāvienos; kāds brīnišķīgs sadraudzības laiks!

¹² Un tā, kā mēs izlasījām Svētajos Rakstos, es gribētu paņemt tēmai, ja tā to varētu nosaukt, 5. Mozus grāmatas 2. nodaļas 3. pantu.

Gana jums kļīst ap šiem kalniem! Dodieties uz ziemeļiem!

¹³ Es gribētu runāt par tēmu: "Dodieties uz ziemeļiem."

¹⁴ Israēlam bija grūti iedomāties, ka no apsolutās zemes viņus šķīra četrdesmit gadi, kad viņi stāvēja Sarkanās jūras otrajā krastā, dejoja, klaigāja, gaviļēja, jo viņi taču atradās tikai dažu dienu attālumā no tās.

¹⁵ Tas taču būtu bijis pavisam ātri. Manuprāt, ar mašīnu tur varētu aizbraukt droši vien kādā pusotrā stundā. Lai aizietu uz apsoluto zemi ar kājām, būtu vajadzīgas divas dienas, trīs vai četras, apmēram tā, vienkārši.

¹⁶ Un viņi domāja, ka viņi jau ir tur gandrīz nonākuši, un viņiem tur bija varena Dieva slavēšanas un gaviļēšanas jubileja, un, redzot, ko Dievs bija izdarījis viņiem un kā tas... Būtu bijis grūti viņus pārliecināt par to, ka no šī apsolutuma viņus šķīra četrdesmit gadi, no pilnā Dieva apsolutuma, ko Viņš tiem bija devis.

¹⁷ Žēlastība bija dāvājusi viņiem kaut ko ļoti varenu. Žēlastība bija dāvājusi viņiem Pashā jēru. Žēlastība bija dāvājusi viņiem pravieti, un žēlastība bija dāvājusi viņiem eņģeļi. Pashā jērs bija par viņu grēkiem. Pravietis bija viņu pamācītājs. Eņģelis bija viņu ceļvedis. Žēlastība bija apgādājusi viņus ar visu. Taču, neskatoties uz to visu, viņi sagribēja likumu.

¹⁸ Un šī žēlastība bija dāvājusi viņiem glābiņu no Ēģiptes, kad viņiem vēl nebija nekāda likuma. Šī žēlastība bija dāvājusi viņiem vienu no vislielākajām atmodām, kādas viņiem jebkad bija bijušas. Šajā atmodā viņi bija redzējuši varenus Dieva spēkus. Šajā atmodā viņi redzēja saules gaismu tai laikā, kad visa pārējā pasaule bija tumsā. Šajā atmodā viņi bija redzējuši, kā Dieva varenā roka atbrīvo nevainīgus cilvēkus, izvedot tos no gūsta brīvībā. Un

šajā atmodā (pēc tam, kad viņi bija šķērsojuši Sarkano jūru) viņi aiz savas muguras ieraudzīja visus savus ienaidniekus mirušus Sarkanajā jūrā. Vai tad viņiem ar to nepietika?

¹⁹ Viņi bija gandrīz tāda pašā stāvoklī, kā pirms četrdesmit vai vairāk gadiem bija mūsu vasarsvētku tēvi. Pēc tam, kad mēs bijām redzējuši to pašu, ko redzēja viņi, vienu no varenākajām atmodām, kāda vien ir bijusi draudzei: mēs ieraudzījām Dievišķo dziedināšanu, kā cilvēki tiek atbrīvoti no gūsta, būdami saistīti ar konfesionālajām važām un tamlīdzīgi, tiek izvesti brīvībā... Žēlastība bija dāvājusi visu, kas viņiem bija vajadzīgs: Dieva eņģeli, lai viņus vestu, praviešus, varenus virus.

²⁰ Es nesen dzirdēju, kā stāstīja par to, ka Azusas ielas sanāksmēs (kad viņiem tās notika šeit Kalifornijā), ka viņi uzskatīja par negodu pat ienest draudzē dziesmu grāmatas. Viņi dziedāja Garā. Kā Gars deva viņiem izrunāt, tā arī viņi dziedāja. Viņi dejoja Garā, viņi vareni priecājās. Un viņi paļāvās, ka Dieva Vārds atdalīs viņus no viņu grēkiem svēttapšanā, un viņi zināja, ka viņi ir pārgājuši no nāves dzīvībā. Kāda gan varena atmoda viņiem bija pirms kādiem četrdesmit gadiem!

²¹ Taču tāpat kā Israēls, arī mūsu tēvi pieļāva liktenīgu kļūdu – to, kas atstāja viņus tuksnesī vēl četrdesmit gadus. Mēs redzam, ka tā vietā, lai būtu apmierināti ar to, kas viņiem bija un ko Dievs bija paveicis viņu labā, un redzot darbus, ko paveica Viņa roka, žēlastības augļus, kas dāvāja visu, kas viņiem bija vajadzīgs – pat tādā mērā, ka viņiem pat dziesmu grāmata nebija vajadzīga. Kaut es būtu redzējis to, kas notika tajās dienās!

²² Taču Israēls, pēc visām tām lietām, fiziskais Israēls... Bet šis ir garīgais Israēls. Tieši tāpat kā Dievs veda Savu tautu uz fizisko apsolīto zemi, tāpat Viņš ved Savu draudzi uz garīgo apsolīto Zemi. Un viņi bija ceļā un lieliski pavadīja laiku, un tomēr viņi... Pēc tam, kad žēlastība bija dāvājusi visu, kas viņiem bija vajadzīgs, viņi tomēr sagribēja izdarīt kaut ko paši, kaut ko, lai viņi varētu parādīt Dievam, ka arī viņi var kaut ko izdarīt.

²³ Un tieši tas... Kad draudze nonāk tādā stāvoklī, tieši tad viņi vienmēr zaudē. Un, kad jūs mēģināt, vai arī es mēģinu, vai jebkurš cilvēks mēģina pielikt savu roku Dieva darbam, lai kaut ko tam pieliktu vai kaut ko no tā atņemtu... Mums tas ir jāatstāj tieši tā, kā Dievs mums to ir dāvājis. Vienkārši ļaujiet atmodai virzīties tā, kā virzās Gars.

²⁴ Tie cilvēki atradās tikai astoņu vai desmit dienu attālumā no pilnā Dieva apsolījuma, ja vien viņi būtu sekojuši Svētā Gara vadībai. Tie cilvēki mūsu laikā, mūsu tēvi, bija tikai pāris dienu attālumā no Dieva apsolījuma pilnības, ja vien viņi vienkārši būtu devušies uz priekšu un sekojuši Svētā Gara vadībai. Bet mēs sagribējām kaut ko izdarīt, tāpat kā izdarīja tie.

²⁵ Visliktenīgākā kļūda, ko pieļāva Israēls, bija 2. Mozus grāmatas 19. nodaļā. Pēc tam, kad žēlastība bija dāvājusi viņiem visas šīs lietas un bija devusi tiem atmodu, viņi tik un tā pieprasīja likumu. Iedomājās, ka viņiem varētu būt skolas, teoloģijā apmācīti kalpotāji un, nu, vienkārši, lai būtu kā visi pārējie cilvēki, lai būtu par ko pastrīdēties, lai varētu kaut kā atdalīties viens no otra, saraut sadraudzību vai brālību. "Mēs ticam *šādi*, un mēs ticam *šādi*." Ja vien viņi būtu ļāvuši tam virzīties tā, kā to virzīja Dievs, tad viss būtu bijis kārtībā.

²⁶ Bet mēs vienmēr cenšamies tajā ielikt paši savas domas, un tad, kad mēs injicējam savas domas, kad mēs injicējam mūsu teoloģiju Dieva Garā, tad Dieva Gars aiziet. Tieši tā notika tajā laikā. Viņi bija ceļā, bet viņi sagribēja kaut ko tādu, ko varētu izdarīt viņi paši.

²⁷ Tad viņi saprata, ka savas ķildošānās un uzvedības dēļ viņi bija aizdzinuši no sevis prom Dieva Garu. Tā bija liela kļūda. Tā bija liela kļūda, kad to pašu izdarījām mēs, mūsu tēvi. Kad Azusa ielā un daudzviet pasaulē pirmoreiz nonāca Svētais Gars, ja vien mēs būtu ļāvuši tam iet savu gaitu, Gara vadībai, nelaist iekšā pasauli, virzīties uz priekšu un ļauties Svētā Gara vadībai, tad mēs jau sen būtu apsolītajā zemē. Bet jau vairāk nekā četrdesmit gadus mēs tajā neesam iegājuši. Mēs esam izdarījuši tieši to, ko izdarīja viņi.

²⁸ Draudzē kaut kas parādījās, kārtējais stridīgais jautājums, un mēs sagribējām sevi pataisīt par konfesiju tā vietā, lai vienkārši virzītos uz priekšu un milētu brāļus, turpinātu virzīties. Nu, kāpēc gan nelikt to visu mierā. "Visi dēsti, ko Mans Debesu Tēvs nav dēstījis, tik un tā tiks izrauti ar saknēm." Tāpēc kāds gan mums labums no tā, ka mēs izveidojam

kaut kādas konfesionālās barjeras, lai norobežotu to cilvēku. Mēs tikai un vienīgi kaut ko iežogojam.

²⁹ Lūk, ir viens tāds neliels stāsts, kurā ir runa apmēram par to... Varbūt nav piemēroti to stāstīt aiz kanceles cilvēkiem, kas ir Gara piepildīti, kādiem man ir tas gods runāt. Taču stāsta, ka divi pērtiķi sēdēja kokā, skatīdamies viens uz otru. Un tie paskatījās lejup un ieraudzīja nabaga cilvēkus, un sacīja: "Cik gan viņi ir nožēlojami! Un viņi vēl saka, ka ir cēlušies no mums. Tas ir kļūdainš uzskats. Es taču nekad neiežogotu manu kokosriekstu koku tāpēc, lai mani brāļi pērtiķi nevarētu ēst tos pašus kokosriekstus, ko ēdu es." Saprotat? Tādi ir cilvēki. Draudze vienmēr ir šādi rikojusies.

³⁰ Reiz, kad Israēls gribēja uzvesties tāpat kā visas tautas, viņi sagribēja ķēniņu. Viņi sagribēja, lai Samuēls iedod viņiem ķēniņu.

Nu, Samuēls viņiem pateica, sacīja: "Tur nekas nesanāks. Dievs ir jūsu Ķēniņš. Vienkārši ļaujiet Dievam būt jūsu Ķēniņam."

³¹ Taču viņi gribēja ķēniņu, jo viņi gribēja rīkoties tāpat kā visas pārējās tautas. Viņi gribēja rīkoties tāpat kā filistieši un visas pārējās tautas – atdarināt pasauli tā vietā, lai ļautu Dievam būt viņu Ķēniņam.

³² Samuēls viņiem pateica... Dievs pateica Samuēlam... Samuēls, viņu uzticīgais vecais pravietis, sasauca Israēlu un sacīja: "Vai es kādreiz esmu jums teicis Tā Kunga vārdā kaut ko, kas nebūtu noticis? Vai tad viss, ko es teicu Tā Kunga vārdā, nav piepildījies? Vai es esmu kādreiz lūdzis jūsu naudu vai kaut ko jums atņēmis?"

³³ "Nē, tu neesi lūdzis mūsu naudu," sacīja Israēls, "tāpat tu neesi teicis mums kaut ko Tā Kunga vārdā, kas nebūtu noticis. Tomēr mēs tik un tā gribam ķēniņu."

³⁴ Redziet, cilvēks grib kaut ko izdarīt pats. Viņš grib parādīt savu autoritāti. Viņš grib parādīt, cik viņš ir liels vai arī cik ļoti viņš var atšķirties no kāda cita, no pārējiem cilvēkiem. Lūk, kad Dievs noiet no skatuves, tieši tā.

³⁵ Un tā, kā tas notika ar Israēlu, tā ir noticis vienmēr, tieši tāpat kā bija toreiz, tur bija daudzveidīgs pūlis. Daži no viņiem gribēja kaut ko vienu, citi gribēja kaut ko citu. Tieši tā tas mums ir šodien, un parasti kāds tajā otrā pusē, tieši viņš uzvar, kad...

³⁶ Tieši tas notika Nikejas padomē, kad tika izveidotas mūsu baznīcas. Vieni gribēja kaut ko vienu, bet otri kaut ko citu. Tā mazā Vasarsvētku grupiņa tika izstumta ārā. Organizācija pārņēma kontroli.

³⁷ Un pēc Nikejas padomes nikolaitu darbi kļuva par mācību. Viņi izveidoja viņu pašu ticību, ielika paši savus cilvēkus, paņēma visus... Kā es nesen sacīju, "*niko*" nozīmē "pakļaut". *Nikolaiti* nozīmē "pakļaut draudzes locekļus" un piešķirt visu svētumu vienam cilvēkam: "Dariet, ko vien gribat, bet iemaksājiet baznīcā naudu un ļaujiet, lai cilvēks atlaiž grēkus un lai viņš lūdzas jūsu vietā," un tā tālāk.

³⁸ Tāda nav Dieva griba. Dieva Vārdam ir jābūt parasto draudzes locekļu vidū, pie visiem. Tu esi atsevišķs cilvēks. Dievs darbojās ar Israēlu kā ar tautu, bet ar mani un jums kā ar atsevišķiem cilvēkiem. Katram no mums ir jāatbild Dieva priekšā par saviem grēkiem.

Un mēs redzam, ka šis daudzveidīgais pūlis... Nu, tas ir...

³⁹ Rebekas un Īzāka divi dēli simbolizē visu pasauli. Katru reizi, kad notiek atmoda, piedzimst dviņi. Katru reizi, kad mums ir atmoda, piedzimst dviņi. Ēsavs un Jēkabs bija dviņi. Viens no tiem bija pasaulīgs cilvēks, bet otrs bija garīgs.

⁴⁰ Lūk, paskatoties uz Ēsavu, mēs redzam, ka viņš bija tikpat labs cilvēks kā Jēkabs. Viņam patika rūpēties par savu veco un aklo tēvu, kurš bija pravietis. Viņš bija labs puisis, tikumiski viņam droši vien viss bija kārtībā. Taču... Un viņš palīdzēja darbos. Bet Jēkabs droši vien bija memmesdēliņš, visu laiku turējās pie mammas un bija vienkārši, kā mēs mēdzam sacīt, mikstčaulis.

⁴¹ Un tā, Ēsavs bija milēts, pasaulīgs cilvēks, dabisks, viņu vispār neinteresēja

pirmdzimtā tiesības. Bet Jēkabam bija pilnīgi vienalga, kā viņš tās iegūs – viņš domāja tikai par vienu, un tās bija pirmdzimtā tiesības! Nebija nozīmes, ko...jebkam citam vai tam, kā viņš tās iegūs.

⁴² Lūk, kā tas notiek ar garīgi dzimušām draudzēm. Kad katoļu baznīcai bija atmoda, kad Luteram bija atmoda, kad Veslijam bija atmoda, Noksam, Kalvinam un visiem pārējiem tajos gadsimtos, – tur dzima dviņi. Un, kad bija atmoda vasarsvētku draudzēm, tur piedzima dviņi. Kad Mozum bija atmoda tur Ēģiptē, tur piedzima dviņi, jaukts pūlis.

⁴³ Vieni...vieni ir pasaulīgi, kuri grib rīkoties kā pasaule, būt līdzīgi šai pasaulei un pielāgot savu vēstījumu šai pasaulei. Bet tiem otriem ir vienalga, ko saka šī pasaule, cik tas izskatās moderni vai cik tas neizskatās moderni, viņiem ir kaut kas kopīgs – turēties pie pirmdzimtibas, nelaisties vaļā no Dieva. Tieši tā tas ir bijis vienmēr. Tieši tā tas joprojām ir šodien, mani draugi. Turieties pie pirmdzimtā tiesībām!

⁴⁴ Jēkabs, viņš... Nebija svarīgi, cik ļoti viņš tika saukāts par mīkstčauli, cik ļoti...kā viņš to dabūs, viņam galvenais bija to iegūt. Tieši tas pats ir šodien. Garīgiem cilvēkiem tas nav svarīgi.

⁴⁵ Lūk, ļoti bieži draudzes ielaižas kompromisā. Nonāk līdz tam, ka viņi vienkārši sarokojas ar sludinātāju.

⁴⁶ Kā nesen to labi raksturoja Deivids Djūplesis, ka Dievam nav nekādu mazbērnu. Tā ir patiesība. Mūsu vasarsvētku draudzes ieved savu jaunatni, apsēdina viņus uz sola un ieraksta viņus kā draudzes locekļus. Viņi taču nav patstāvīgi izgājuši cauri atdzimšanas no augšas un piepildīšanās ar Svēto Garu procesam, bet mēs viņus jau ieskaitām draudzē.

⁴⁷ Kas tur galu galā sanāk? – Bariņš *rikiju* ar izskūtām ezišu frizūrām, kas šeit skraida pa ielu tieši tāpat kā visa pārējā pasaule; sievietes ar isiem matiem, kuras lieto kosmētiku un visu pārējo (tas ir apkaunojums!), cenšas līdzināties pasaulei tā vietā, lai sekotu garīgajai nostājai.

⁴⁸ Mums ir bijušas daudzas varenas kustības mūsu iespaidīgajās un lielajās draudzēs, un mēs cenšamies, lai mums būtu vairāk nekā tam otram, nospiežam to otro un strādājam savām organizācijām, konfesijām. Kur mēs esam nonākuši? – Mēs perējam hibridizētu cilvēku bariņu un nevis no augšienes dzimušus Dieva bērnus. Tā tas ir.

⁴⁹ Hibrids ir viens no pasaules iznīcinātājiem. Hibrids vairs nevar sakrustoties. Kad piedzimst mūlis... Mūlis var būt tikai un vienīgi mūlis. Tāds nu viņš ir un viss. Viņš tāds ir piedzimis, viņš ir mūlis. Viņš ir krustojums. Viņš ir kaut kas starp zirgu un mūli. Viņš nezina, kas ir viņa tētis un kas ir viņa mamma, no kurienes viņš nāk vai uz kuriem viņš dodas – viņš vienkārši ir pilnīgi nezinošs. Viņā nav pilnīgi nekāda, nekāda maiguma. Tu runā ar viņu, bet viņš vienkārši izslīen savas ausis un ieviedzas: "Ī-ā, ī-ā," ar savām izslietajām ausīm.

⁵⁰ Reizēm man sanāk sludināt daudziem tādiem "mūļiem", kuri zina par Dievu ne vairāk, kā hotentots zina par Ēģiptes naktīm. Izslēj savas ausis un saka: "Brīnumu laiks ir beidzies, nekā tāda vispār nav." Tas ir hibrids! Varbūt viņš pieder pie vasarsvētku draudžu organizācijas, kas...varbūt viņš pieder pie jebkuras citas organizācijas, bet no augšas dzimis vīrietis un sieviete...

⁵¹ Man patīk hibrīda zirgs...tas ir, nevis hibrīda zirgs, bet ļoti maigs šķirnes zirgs. Man patīk tīršķirnes Vasarsvētku dienas pārdzīvojums, kad cilvēks zina, no kurienes viņš ir, zina, kā rokās viņš ir nonācis, un zina, uz kuriem viņš dodas, ar maiguma un milīguma garu un Svēto Garu, ar iecietību un sadraudzību, sniedzas pāri robežām un sarokojas ar jebkuru brāli, viņu pieņem, viņš taču ir tās pašas valstības brālis-pilsonis.

⁵² Nav nozīmes, kā viņš ir kristīts vai aplacīts, vai apliets, lai kā arī viņš to darīja, vai atsvieda galvu, vai šurpu turpu lēkāja, lai ko arī viņš darīja – viņš tik un tā ir brālis. Kamēr vien viņam ir Svētais Gars, viņš ir tavs brālis. Un istens tīršķirnes no augšas dzimis vasarsvētku vīrietis vai sieviete tic tam no visas sirds. Lūk, kā viņus var atpazīt. Pareizi.

⁵³ Šis dviņu atmodas, viena dzemdē cilvēku, kuram gribas būt intelektuālam, gribas būt izglītotam. Viņi cenšas izlocīties no tā jautājuma par piedzimšanu no jauna. Draudze cenšas

no tā izlocities. Šodien mēs uzņemam cilvēkus caur ūdens kristībām, ieliekam viņus draudzē ar ūdens kristību. Varbūt draudzē jūs caur ūdens kristību viņus varat ielikt, bet ielikt Kristū jūs ar ūdens kristību viņus nekad nevarēsiet. Tajā ir jāpiedzimst caur Garu. Tā tas ir.

⁵⁴ Kā es bieži esmu teicis un saku to atkal. Piedzimšana ir un paliek piedzimšana – jebkura dzimšana ir ista jucekļa. Vai nu tas būtu cūku aizgaldā, vai kukurūzas laukā, vai arī rozā krāsā izgreznotā slimnīcas palātā – tas ir jucekļa. Un arī dzimšana no augšas ir jucekļa. Tā liks darīt tev lietas, kuras tu nekad nebiji domājis darīt. No tās tu raudāsi, brēksi un celsi augšup savas rokas, un būs visāda veida izlēcieni un viss pārējais. Un ceremoniālas, pašapmierinātas grupas acis tu rīkosies apkaunojoši. Taču tev ir vienalga, tev galvenais ir dabūt dzimšanu no augšas. Ir jāpiedzimst! Lūk, kas par lietu ir ar mūsdienu draudzi. Galvenais ir piedzimt no augšas, nonākt līdz jaunai dzimšanai.

⁵⁵ Ir aizgājuši tik tālu, ka viņi mēģina izlocities no šī jautājuma, uzņemot locekļus, cenzdamies pārspēt to otro: "Mūsu organizācija ir pacēlusies augstāk nekā tā otra." Tas nenozīmē pilnīgi neko, absolūti neko! Nozīme ir tikai un vienīgi Dieva valstībai.

⁵⁶ Mēs visi strādājam vienam mērķim. Vai nu es piederu Baptistu draudzei, Asamblejām vai "Tikai Jēzus", vai trīsvienīgajiem, vai piecvienīgajiem, lai kas tas arī nebūtu: mēs gribam strādāt vienam principam – mūsu debesu Tēvam, lai ievestu no augšas dzimušus bērnus tajā valstībā tur augšā. Citādāk mēs darbojamies velti. Mēs cenšamies kaut ko darīt cilvēku izveidotai iestādei, kas sabruks – tas ir tikpat droši, kā divi reiz divi ir četri. Tai ir jāsabruk, jo to ir izveidojis cilvēks, noteikti sabruks. Nostāvēs tikai tas, kas ir no Dieva.

⁵⁷ Man nav nekas pret viņiem. Tas viss ir jauki un lieliski, taču, kad jūs izveidojat tos nožogojumus, ka mēs nevaram būt sadraudzībā ar citiem, lūk, kur sākas nepareizais. Par mani stāsta un saka, ka man nepatīk organizācijas. Man patīk cilvēki organizācijās, bet nevis... Organizācijai nav ne vainas, kamēr jūs nepieliekat punktu un nesakāt: "Mēs ticam šādi un jūs...jūs, visi pārējie, turieties no tā pa gabalu. Un mēs nesadarbosimies ar to uzņēmēju grupu vai vēl kaut ko, kamēr tie dara tā, kā tā cita organizācija..."

⁵⁸ Kad viņi kļūst par organizāciju, es eju no viņiem prom. Tieši tā tas ir. Es neticu kaut kam tādām. Es uzskatu, ka mēs esam brāļi, mums ir sadraudzība, un mēs sekojam Gara vadībai. Lūk, kas man tajā patīk.

⁵⁹ Jaukts pūlis. Viņiem bija likums. Viņi devās uz Sinaja kalnu un dabūja likumu, lai šādi viņi visi varētu iegūt grādus filozofijā un tieslietās, visvisādus doktoru grādus. Un tad negaidot tas ievada viņus nepatīkšanās.

⁶⁰ Lūk, likums kalpoja savam mērķim. Savā laikā ar to viss bija kārtībā. Savā laikā ar likumu viss bija kārtībā, tas kalpoja savam mērķim. Tāpat arī ar konfesijām viss bija kārtībā. Ar tām viss ir labi savam mērķim. Taču atcerieties, apsolutajā zemē likums viņus neievada. Viņus ievada Jozua – žēlastība, nevis likums.

⁶¹ Un tāpat to neizdarīs konfesijas, neviena konfesija neievēdis Dieva draudzi. Tā būs Dieva žēlastība, kas ir bagātīgi izlējusies mūsu sirdīs caur Svētā Gara kristību, lūk, kas ievēdis mūs apsolutajā zemē, Dieva svētību pilnībā. Pavisam noteikti. Viņi pieļauj liktenīgu kļūdu, kad dara tās lietas.

⁶² Tas kalpoja savam mērķim, tas bija ļoti labi, taču pienāca laiks, kad tas vairs nebija derīgs. Dievs ļāva tam nomirt, lai Viņš varētu paņemt žēlastību un pārvest viņus otrā pusē, un pozicionāli viņus izvietot viņu vietās apsolutajā zemē. Tieši tā Dieva žēlastība ieliks katru locekli, praviešus, skolotājus un tā tālāk.

⁶³ Ne... Konfesija to nevar izdarīt. Jums ir vesels bars presbiteru, lai uzliktu viņiem rokas – tikpat labi varat apliet viņus ar ūdeni. To var izdarīt tikai Svētais Gars: "Nošķiriet Man Pāvilu un Barnabu." Un tikai Svētais Gars var nošķirt virieti vai sievieti un ielikt viņus tur, kur viņi...viņu novietojumā Kristū. Tā ir taisnība.

⁶⁴ Un tā, mēs redzam, ka pēc tam no turienes viņi devās uz Kadeš-Barneai. Kadeš-Barneai viņi izdarīja savu visliktenīgāko kļūdu. Israēls izdarīja istu kļūdu, kad viņi nonāca Kadeš-Barneai.

⁶⁵ Nu, viņiem bija... Toreiz viņiem bija divpadsmit dažādas galvas, divpadsmit dažādas grupas. Un viņi aizsūtīja viņus uz apsolīto zemi, lai izpētītu, lai pamēģinātu iegūt kaut kādu informāciju no turienes. Kad viņi atgriezās atpakaļ, mēs redzam, ka desmit no tās grupas sacīja: "To ieņemt nav iespējams. Mēs vienkārši to nespējam. Tas ir pārāk grūts uzdevums. Salīdzinot ar viņiem, mēs esam pavisam mazitiņi, izskatāmies kā sienāži."

⁶⁶ Bet tur bija divi, kuriem bija pierādījums. Viņi bija kaut kur pabijuši. Kad viņi atgriezās, viņiem bija tās zemes augļi. Viņi atgriezās zinot, ka viņi ir bijuši otrā pusē, un atnesa pierādījumu, ka tā bija laba zeme.

⁶⁷ Nu, kaut kas tāds mums ir pēc atmodas – no visiem apmēram divi. Nu gluži kā vista, kas perē olas – no laba perējuma sanāk tikai kādas divas.

⁶⁸ Kad neviens to negaidīja, Jozua un Kālebs atgriezās atpakaļ ar pierādījumu, ka tā bija laba zeme. Viņiem bija pierādījums, *viens* pierādījums! Bija arī citi pierādījumi, bet viņiem bija tikai viens pierādījums.

⁶⁹ Tieši to ieguva pentakosti, kad viņi šķērsoja zemi, iegāja tuksnesī, pārgāja Sarkano jūru un ieraudzīja savu ienaidnieku mirušu. Viņi sāka runāt mēlēs, kas bija kā pierādījums tam, ka viņi bija tur pabijuši. Viņi zināja, ka tur bija kaut kas labs. Viņi zināja, ka kaut kur bija zeme, kas ir pārāka par visu, ko mēs līdz šim esam sasnieguši. Pareizi. Bet tas taču nav *viss*. Taču mēs pie tā apstājamies, mēs tajā nomierinājamies. Pareizi.

⁷⁰ Dievs sacīja: "Ja tad, kad jūs sanākat, jūsu vidū būs kāds, kas runās mēlēs, un ienāks nezinātājs, tad viņš sacīs: 'Nu, viņi visi taču ir traki.' Bet, ja kāds pravietos un atklās sirds noslēpumus, tad viņi kritis pie zemes un teiks, ka Dievs patiešām ir ar jums." Tā sacīja Pāvils.

⁷¹ Lūk, kad mēs apstājamies pie viena pierādījuma, ka runāšana mēlēs ir Svētais Gars... Kaut arī nekā slikta tajā nav, tā ir taisnība, tas ir Svētā Gara pierādījums. Taču vienkārši paskatieties uz tām pārējām lietām, kas ir tajā.

⁷² Bet, tikko kā mēs to izdarījām, mums vajadzēja sevi padarīt par konfesiju, lai pārējos atstātu ārpusē, uzcelt žogu apkārt mūsu kokosriekstu kokam, lai koka augļi tiktu tikai mums un nevienam citam. Lūk, kāpēc neviens no mums pārējiem nespēja nekur nokļūt. Tās ir mūsu pašu egoistiskās idejas tā vietā, lai ļautu Svētajam Garam mūs visus vest. Un mēs esam gaidījuši jau četrdesmit gadus, un nekas nav noticis. Jūs joprojām stāvat tajā pašā vietā, viss ir pa vecam. Ak vai!

⁷³ Mēs redzam, ka viņi izdarīja liktenīgu kļūdu. Un viņi nokomplektēja lielu baru ar kaušļiem. M-m! Tieši tas pats ir mums – liels bars kaušļu.

Viens saka: "Slava Dievam, es esmu no Asamblejām. Tu esi no "Vienotības". Tev tur nav ko darīt, tu, senlaicīgā "Dieva Draudze", mums tas ir."

Dieva Draudze: "Slava Dievam, tieši mēs esam tie, kam tas ir. Mūsu nosaukums atnāca caur pravietojumu."

Vienotība saka: "Tas ir mums, jo mēs esam kristīti pareizi. Aleluja!"

⁷⁴ Ak, jūs kaušļu bariņš! Dievs vienkārši atstās jūs tur, kamēr jūs nenomirsiet. Pilnīgi pareizi.

⁷⁵ Bībele saka, ka viņi tur palika, līdz izmira visi vecie kaušļi. Āmen. Pilnīgi pareizi. **[Sanāksme aplaudē un skaļi gaviļē-Tulk.]** Pareizi. Viņš atstāja viņus tur, līdz izmira visi vecie kaušļi. Tā ir teikts Bibelē. Tie kaušļi cīnījās par savas organizācijas robežām, un: "Pat nedomājiet būt sadraudzībā ar to grupu. Tā ir maitu liju lakta, un tas ir *tā un tā*." Kamēr vien tas ir tavā galvā, tu vienkārši sēdēsi tur uz kalna un mirsi bada nāvē.

⁷⁶ Vai jūs kādreiz esat aizdomājušies par to, ko tie cilvēki darīja četrdesmit gadus? Tur nebūtu jāiet pat četrdesmit dienas, bet Dievs noturēja viņus tur četrdesmit gadus. Lūk, kā tas notika pirms daudziem gadiem.

⁷⁷ Nu, es uzskatu... Cilvēki runā par Kunga Jēzus atnākšanu, bet es uzskatu, ka tai jau

sen bija jānotiek. Es uzskatu, ka tā ir aizkavējusies tieši draudzes dēļ. Tā sacīja Jēzus: "Kā tas bija Noas dienās, tā būs arī Cilvēka Dēla atnākšana." Noas dienās Dievs pacietīgi nogaidīja, nevēlēdamies, lai kāds ietu bojā. Viņš gaidīja, kad cilvēki ieies iekšā, un šodien Viņš gaida, kad draudze sanāks kopā.

⁷⁸ Es zinu, ka tas nav populāri. Tas nav populāri cilvēku vidū. Taču, brāli, tāds ir šī laika vēstījums: sanākt kopā. Dvēselēm ir jāvirzās kopā, mums vajadzētu būt vienai dzīvā Dieva draudzei – metodistiem, baptistiem, prezbiteriešiem, luterāņiem, vienotībai, trīsvienīgajiem, piecvienīgajiem, mums visiem kopā. Mēs esam viena grupa, mēs esam Dieva bērni caur dzimšanu. Pilnīgi pareizi.

⁷⁹ "Visi, kurus Man ir devis Tēvs, atnāks pie Manis." Un kā gan jūs grasāties atnākt, kad esat uzbūvējuši tik augstu žogu, ka kokosriekstiem nevar pat pieskarties. Saprotat? "Tev ir jādara *tas* un jādara *šitas*." Ak, tik daudzi cilvēki...

⁸⁰ Kā tonakt cietuma sargs Filipos, viņš jautāja: "Kas man ir jādara, lai es tiktu glābts?"

⁸¹ Ko mēs darām? – Mēs sakām viņam, ko viņam nedarīt: "Tev ir jāpārtrauc darīt *tas*, tev ir jāpārtrauc iet uz *turiēni*. Tev ir jāpārtrauc darīt *tas un tas*." Viņš taču nejautāja, ko viņam jāpārtrauc darīt. Viņš jautāja, ko viņam darīt, lai izglābtos. Pareizi!

⁸² Pāvils pateica viņam nepārprotamus vārdus, viņš sacīja: "Tici uz Kungu Jēzu Kristu un tu tiks glābts." Tas arī viss. Atjaunojiet cilvēkos Dieva ticību, lai viņi zina, ko darīt un kā rīkoties. Nesakiet: "Pārnāc un pievienojies mūsu grupai. Pārnāc un pievienojiet tai grupai." Vienkārši atvediet viņus atpakaļ pie Dieva, par visu pārējo Dievs parūpēsies. Ievediet viņus valstībā.

⁸³ Vecie kaušļi! Bībelē ir teikts, ka viņu neticības dēļ tiem diviem vīriem... Kālebs un Jozua mierināja pūli.

⁸⁴ Lūk, pirms dažiem gadiem viņi gribēja zināt...ie pazīstināt vasarsvētku draudzes un visus pārējos un tā tālāk, un viņi... Kāds sacīja: "Nu, tagad mēs sanāksim tajās lielajās grupās un tā tālāk, un mēs ļausim, lai Svētais Gars ved mūs uz priekšu."

Daži no tiem sacīja: "Lai vada Svētais Gars."

⁸⁵ Un tā, parādījās daži jauni stridīgi jautājumi, un kas tik tur nebija. Ja tas nav no Dieva, tas tik un tā izjuks. Tad kāpēc... Lieciet viņus mierā, un milēsim viens otru! Necīnieties viens ar otru. Kamēr velnam izdodas panākt, lai jūs cīnāties viens ar otru, viņam vispār nav jācīnās. Viņš apsēdisies un noturēs pikniku, vērodams, kā jūs savā starpā cīnāties, un smiesies dzirdot, kā jūs apgalvojat, ka jums ir Svētais Gars, bet paši cīnāties viens ar otru.

⁸⁶ Miliet viens otru. Jēzus sacīja: "Tā visi cilvēki zinās, ka jūs esat Mani mācekļi – kad jūs milēsit viens otru. Lūk, kad visi cilvēki zinās, ka jūs esat Mani mācekļi: miliet viens otru." Tas ir vislielākais man zināmais Svētā Gara pierādījums – kad jūs varat milēt viens otru. Tieši tā. Tas ir varens bauslis, tas ir kaut kas varens! Kaut arī jūs runātu cilvēku un eņģeļu mēlēs, bet jums nebūtu milestības, tas jums nelidz nenieka.

⁸⁷ Saprotiet, neorganizējieties, par pamatu ņemot jūsu Svētā Gara pierādījumu (kaut arī ar to viss ir kārtībā, arī es tam ticu). Taču uzgaidiet, ir taču vairāk nekā tas vien. (Piedodiet man, mani melnādainie draugi.) Kā tas melnādainais vīrs tur dienvidos ēda arbūzu. Viņam iedeva apmēram *šādu* mazmazītiņu šķēlīti. Tas puisis varēja apēst vairāk.

Jautāja: "Kā tev patika, Sambo?"

Viņš atbildēja: "Labs, bet ir taču vairāk."

⁸⁸ Tieši tā ir tad, kad es piedzīvoju Dievu, kad Svētais Gars ienāk sanāksmē. Tas ir labi, bet es gribu vairāk no tā. Ir vairāk no tā, jo Viņš ir apsolijs, ka visas izpirkšanas svētības pieder mums. Tieši tā!

⁸⁹ Viņi palika uz kalna četrdesmit gadus. Mēs apstājāties mūsu konfesijās četrdesmit gadus, strīdēdamies par vienu un par otru, un... Vai jūs kādreiz esat aizdomājušies, ko tie

cilvēki tur darija četrdesmit gadus? Nu, protams, Dievs bija ar viņiem. Arī ar mums Viņš bija. Viņi palika tur četrdesmit gadus, un viņi audzināja bērnus. Dievs viņiem palīdzēja, viņiem bija labas ražas. Viņi izdarija tur daudz laba. Dievs viņus svētīja un dziedināja viņu slimības. Viņu vidū nebija neviena savārguša, kad viņi iznāca no tuksneša. Taču Viņš noturēja viņus tur četrdesmit gadus, līdz izmira visa to atlikušo veco kaušļu grupa.

⁹⁰ Tieši tā Viņš izdarija arī mūsu laikā – atstāja mūs sēdēt, kur sēdējām, iestāties Asamblejās un iestāties "Dieva draudzē", iestāties pie vieniem un iestāties pie otriem, un iestāties, iestāties un iestāties. [Sanāksme smejas–Tulk.] Ak, un te nu mēs sēžam, izaudzinājuši bērnus un sapirkuši kadiljakus, un guvuši panākumus biznesā un tā tālāk.

⁹¹ Taču tie četrdesmit gadi tuvojas beigām, brāli. Ir izaugusi jauna paaudze. Tā tas ir. Pienāca diena, ka uzcēlās Jozua. Viņš pilnībā ticēja Dieva Vārdam, pilnīgi visam apsolījumam; ne tikai tam, ka Dievs parūpēsies par tevi un svētīs tavu biznesu un tā tālāk, bet tur ir vairāk par to.

⁹² Tieši to Dievs ir izdarījis šodien. Un es uzskatu, ka šī Pilnā Evaņģēlija Uzņēmēju organizācija ir daļa no Dieva programmas. Es to saku ne jau tāpēc, ka es stāvu šeit viņu priekšā. Ja es tā darītu, es būtu liekulis. Taču es tā patiešām domāju, jo viņi nav iedzinuši mietu, pasakot: "Šī organizācija," vai arī, "tā organizācija." Viņi ir izvēršuši savas robežas pietiekami tālu, lai pieņemtu visus. Un tieši tāpēc šodien es esmu daļa no viņiem, jo viņi ir tieši tajā programmā, kas, manuprāt, ir pareiza! Tā sniedzas līdz "Dieva Asamblejām", līdz "Dieva draudzei", līdz "Fourskvēram", līdz "Jēzus Kristus Vasarsvētku Asamblejām", līdz pasaules Vasarsvētku Asamblejām, līdz "apvienotajiem", līdz visiem – ikviens, kurš vēlas, lai viņš nāk dzert ūdeni no Dieva avotu ūdeņiem bez maksas.

⁹³ Nav nozīmes, vai tu jāļū uz kamieļa ar vienu kupri vai diviem kupriem, trīs kupriem, lai cik daudz kupru tam arī nebūtu, pat ja tu jāļū uz ēzeļa. Nē, tam nav nekādas nozīmes, šeit, šajā namā ir ēdamais mums visiem. Lūk, kad viņi apvienojas. Lūk, kāpēc es visur esmu sekojis šiem uzņēmējiem, jo tur es varu runāt visām grupām un nodot viņiem manu vēstījumu, lai pateiktu viņiem, ka tā ir tā lieta, kam es ticu.

⁹⁴ Es uzskatu, ka mūsu laikā joprojām notiek tieši tas pats. Viņiem ir jābūt daļai no tā. Viņi var būt piemērs tam, ko Dievs var izdarīt, kad cilvēki var sanākt kopā un salauzt savas konfesionālās barjeras. Es ticu, ka šie brāļi, kurus jūs te tagad redzat, šie jaunākie puīši... Kas tās ir par grupām? – Tā ir to veco kaušļu dēļu grupa. Bet šie puīši nav kaušļi.

⁹⁵ Tā jaunā grupa nebija kaušļi. Viņš izdarija tā, lai visi vecie kaušļi izmirtu. Kad vecie kaušļi izmira, Viņš paņēma viņu dēļus un pacēla starp tiem Jozuu, un aizsūtīja viņus uz pilno apsolījumu.

⁹⁶ Es ticu, ka tieši to mēs redzam šodien. Es ticu, ka tieši to dara šī kristīgo uzņēmēju organizācija. Dievs lieto to varenā veidā, un Viņš arī turpmāk to darīs, ja vien viņi nesāks atjaunot šīs konfesionālās barjeras. Viņi nesaka, pie kādas baznīcas tev ir jāpieder (piederi, kam vien vēlies).

⁹⁷ Bet viņi cenšas viņus aizsniegt, aizvest prom no tā vecā kaušļa rakstura, atpakaļ uz to vietu, kur mēs varam apskaut jebkuru brāli. Ja viņš ir metodists, prezbiterietis, baptists, no vienotības, trīsvienības, lai kas tas arī nebūtu – viņi ieskauj viņu savās rokās. Viņš ir brālis. Necīnieties ar viņu, mīliet viņu! Āmen! Kamēr vien mums būs tāda attieksme, Dievs vienā no šīm dienām novāks ražu. Un uzskatu, ka Viņš ir gatavs tagad...

⁹⁸ Jau četrdesmit gadus jūs esat šajā organizācijas kalnā. Virzīsieties uz augšu, iesim prom no šejienes! Kalpotāji, mani brāļi kalpotāji, vai tad jums nešķiet, ka mēs šajā kalnā jau esam atradušies pietiekami ilgi? Vai tad jums nešķiet, ka mums jau pietiek stridēties, cīnīties un trokšņot, un satraukties par mūsu organizācijas robežām?

⁹⁹ Nokāpsim no šī kalna un virzīsieties uz apsolīto zemi! Sāksim virzīties uz augšu un sagrausim to zemi. Dievs viņiem pateica: "Ejiet un iegūstiet šo zemi. Tagad visi vecie kaušļi ir prom. Ielieciet jūsu zobenus atpakaļ makstīs. Nekaujieties."

¹⁰⁰ Paklausieties, vīri, nekādā gadījumā nepieļaujiet to pašu kļūdu, ko izdarija jūsu tēvi,

citādāk arī jūs paliksiet šeit četrdesmit gadus. Vai redzat, kur kristīgo cilvēku organizācijas un pārējie, tas ir, kristīgie cilvēki... Jūs... Ja jūs to kādreiz organizēsiet, tad jūs iestrēgsiet šeit uz vēl četrdesmit gadiem. Taču ir pienācis laiks, kad Dievs aicina savu draudzi virzīties uz priekšu. Es tam ticu.

¹⁰¹ Un ievērojiet, Viņš sacīja: "Kad jūs iesiet garām Seira kalnam... Lūk, tur ir izvietojies tavš konfesionālais brālis Ēsavs (labs prezbitēriets, metodists vai baptists). Un tā, netraucē viņam, nestrīdies ar viņu. Vienkārši ej garām un saki: 'Sveiks, brāli!' Turpini iet uz priekšu". Bet jums gribas tikt viņam klāt un viņu sakratīt, un pateikt viņam, ka viņam nekā nav. [Brālis Branham britiņu kluse–Tulk.] Tā tas ir! Atcerieties, viņam ir tikai tas, ko Dievs viņam ir iedevis. Viņš iznāca no tās pašas atmodas, no kuras iznāci tu. Pareizi. Viņam ir...

¹⁰² Viņš pateica...pateica Jozuam: "Lūkojiet, ka jūs neejat uz Seira kalnu, jo Es esmu devis to Ēsavam." Tālāk iet viņam nav paredzēts. Neko vairāk viņš nezina. Tas ir vienīgais, ko viņš zina – viņa konfesija. "O-o, mēs esam *tādi un tādi*, mēs esam..." Neko vairāk viņš nezina. Neko vairāk Dievs viņam nav iedevis. "Tagad vienkārši ej viņam garām. Nesāc ar viņu strīdēties un cīnīties. Vienkārši mierīgi ej garām. Taču skaties, Jēkab, tu, Vasarsvētku Jēkab – tu, patiesi no augšas dzimušais, kam ir istais pārdzīvojums un kas esi Svētā Gara vadīts – nesāc ar viņu strīdēties."

¹⁰³ Jo Vasarsvētku Jēkabam taču ir pilnais apsoliņums tajā zemē, lūk, kam ir jānotiek. Dievs pateica, ka Viņš vienkārši visus iznīcinās un ieliks jūs apsolitajā Zemē ar Gara pilnību, ar visām darbībām.

¹⁰⁴ Viendien no rīta es atrados sanāksmē un pats to ieraudzīju, ka mana kalpošana ir garīga kalpošana, jo nekāds labais sludinātājs es neesmu. Taču ievērojiet, saskaņā ar to, kad viņi runāja par Čārlzu Praisu un par viņa nāvi tur, un brālis Šakarjans pravietoja, kā tas viss notiks, ak, mans gars mani pacēlās, sacīja: "Tas ir tas! Tas ir tas! Kaut viņi to ieraudzītu! Tas ir tas!"

¹⁰⁵ Mēs esam gatavi doties augšup un ieņemt zemi. Vai atceraties, ko es sacīju par slimnīcām un visu pārējo? Mēs būsim gatavi to izdarīt, kad jūs, veco kaušļu dēļi, saliedēsieties.

¹⁰⁶ Ak, jūs, kalpotāji, kas esat šeit, jūs, šejienes brāļi Finiksā, nojauciet jūsu konfesionālās barjeras! Nožēlojiet grēkus, un būs Vasarsvētku dienas atmoda! [Sanāksme skaļi priecājas–Tulk.] Mēs visi varam pievienoties... Mums taču ir vajadzīga atmoda, lai Svētais Gars atkal nonāktu draudzē un lai Svētais Gars vestu! Dievs ir gatavs to izdarīt. Ejiet un iegūstiet to Zemi!

¹⁰⁷ Ejiet viņiem garām. Ne...nestrīdieties ar viņiem. Ja viņi negrib atnākt, tas nekas, viss kārtībā. Ejiet vien tālāk: "Sveiks, brāli!" Ejiet tālāk. Tas ir pierobežas ticīgais. Neko vairāk viņš nezina, tikai to, kā palikt pierobežā. Tādi šodien ir daudzi cilvēki. Viņi zina tikai savu konfesiju. "Es piederu pie *šīs*. Es piederu pie *tās*."

¹⁰⁸ Reiz es pajautāju vienai sievietei, vai viņa ir kristiete. Viņa atbildēja: "Es gribu, lai jūs zinātu, ka es katru vakaru iededzu sveci." It kā tam būtu kaut kāds sakars ar kristietību.

¹⁰⁹ Es dzirdēju, kā viens vīrietis sacīja šādus vārdus: "Es esmu amerikānis. Protams, es esmu kristietis." Tas taču ir tas pats, kas vepris un sieviešu sedli, tas nav...tas pats, kas apsedlot cūku. Kāpēc? – Amerika taču nenozīmē kristietību. Kristietība – tas ir dzimšanas no augšas pārdzīvojums, kristība ar Svēto Garu draudzē, tiekšanās pēc sadraudzības, mīlestības un iecietības. Un Svētais Gars pārņem draudzi un dara varenas lietas. Ak, protams! Tieši tā.

¹¹⁰ Man šķita, ka es sajutu, ka mani kaut kas pārvieto. Es nesapratu, kas tas bija, teju vai nodomāju, ka esmu jau paņemts augšā. [Sanāksme smejas–Tulk.] Ir nu gan! Nodomāju: "Kāds jau pārvieto kasti." Domāju: "Nu, viss, es dodos!" Un pat nezinu.. Ja es palikšu uzticīgs Vārdam, tad reiz Tas mani tieši tā pacels, tieši tā – Garā. [Sanāksme priecājas–Tulk.] Tieši tā.

¹¹¹ Iegūstiet apsoliņumus. "Jo šis solījums dots jums un jūsu bērniem, un visiem, kas vēl ir tālu, ko Tas Kungs, mūsu Dievs, pieaicinās." Kristieši, brāļi, māsas – mēs šajā zemē esam jau

pārāk ilgi. Mēs esam grozījušies uz šī kalna, mēs esam atradušies uz šī konfesionālā kalna jau pārāk ilgi.

¹¹² Mēs šeit atrodamies jau četrdesmit gadus, lietodami runāšanu mēlēs kā pierādījumu. Ak vai! Kaut arī ir vēl nezināmi spēki, neizmantoti resursi: "Visu, ko prasīsit Manā Vārdā, to Es darišu. Prasiet Tēvam jebko Manā Vārdā, un Es to izdarišu." Āmen. Tik vien kā Dievišķā dziedināšana un runāšana mēlēs, nu, tās taču ir tikai dažas vīnogas, kas tika atnestas no tās zemes. Mums taču pieder *Zeme!* Tā *pilnībā* pieder mums! Nebaidieties, ka kāds cits tur nokļūs pirms jums. Vienkārši pievienojies viņam un ej uz priekšu. Lūk, kā tas ir jādara. Bet mēs esam atradušies uz šī kalna jau četrdesmit gadus. Lidisim no tā nost un iesim uz apsolīto zemi.

¹¹³ Es lūdzu, lai Dievs palīdz šiem uzņēmējiem saglabāt viņu sirdis vienotībā. Tas ir pareizi. Un, ja to nedarīs kalpotāji, Dievs uzcelš uzņēmējus, lai to darītu viņi, vai vēl kaut ko, lai viņi tiktu saliedēti. Tāpēc ka draudze nevar virzīties, kad roka atrodas vienā vietā, galva citā vietā, bet kāja citā. Viņam noteikti ir jābūt pravietošanai un kopā sanākšanas saucienam (neko vairāk es jums pateikt nevaru), līdz viss Kunga Jēzus Kristus ķermenis nostāsies kā viena liela Dieva vienība! Tad mēs atstāsim šo kalnu un pāriesim otrā pusē, un iegūsīm apsolīto zemi.

¹¹⁴ Bet līdz tam laikam es esmu jūsu brālis, un es tikai cīnos par to vienu mērķi: apvienot dzīvā Dieva draudzi siržu vienotībā un saskaņā. Lai Dievs jūs svētī. Brāli Šakarjan.

¹¹⁵ [Brālis Šakarjans saka: "Piecelsimies visi kājās. Paceliet rokas, atveriet savas sirdis Jēzum. Visi paceliet rokas un slavējiet To Kungu. Lai slavēts ir Dievs! Atveriet savas sirdis." Sanāksme lūdzas un gavilē-Tulk.]

¹¹⁶ [Pārtraukums lentes ierakstā. Sekojošais ieraksts, visticamāk, ir citas kalpošanas fragments, kas notika sestdienas ritā, 1961. gada 28. janvārī Finiksā, Arizonas štatā, ASV-Tulk.]

Domāju, ka varbūt mūsu pielūgsmē, lai cik patiesi mēs arī nebūtu, mēs reizēm nevaram ieraudzīt istu Dieva spēku tajā varenībā, kādā tas atrodas mūsu vidū.

¹¹⁷ Lūk, kad atnāca šī vizija, kas... Daudzi no jums... Visi šeit droši vien ir bijuši sanāksmēs un redzējuši vizijas, lai...redzējuši, kas notiek. Un es šorīt pateicu to piezīmi, lai vienkārši...vienkārši, lai jūs varētu atpazīt Tā Kunga Klātbūtni. Tas ir nofotografēts daudzas reizes, tā gaisma. Tas...tas ir Dievs, jo tas atnes to pašu būtību.

¹¹⁸ Tāpat kā, ja...ja koks... Pirms kāda laika es biju šeit Arizonā un redzēju citrusaugļu koku, uz kura, manuprāt, atradās vairāki dažāda veida augļi. Varbūt tas bija apelsīnkoks, un uz tā auga, teiksim, citroni un greipfrūti. Uz tāda koka tie aug. Taču Jēzus sacīja, manuprāt, apustuļa Jāņa 5...15. nodaļā: "Es esmu Vinakoks, bet jūs esat zari."

¹¹⁹ Nu, ja tas zars izdzitu... Tas ir, šis Vinakoks izdzina savu pirmo zaru, un pēc šī zara tika uzrakstīta Apustuļu darbu grāmata. Tātad, ja šis patiesais Vinakoks izdzīs vēl vienu zaru, tad pēc tā tiks uzrakstīta vēl viena Apustuļu darbu grāmata. Saprotat? Tāpēc ka ir uzpotēts... Ir iespējams piepotēt citus citrusaugļus, un tie dzīvos, pateicoties tā koka dzīvībai.

¹²⁰ Un es uzskatu, ka šodien ļoti bieži mūsu... Es šādi nenoniecīnu mūsu organizācijas. Taču mēs...mēs galā pieliekam punktu. Saprotat? "Mēs ticam *šādi*, un tas arī viss." Ja vien mēs galā pieliksīm komatu: "Mēs ticam *šādi*, un vēl tā, kā Dievs mums parādīs," redziet, tad jau ir citādāk. Jūsu organizācija... Taču, kad jūs galā pieliekat punktu, neko citu pielikt vairs nevar.

¹²¹ Un kokam augot tālāk... Es domāju, ka patiesībā draudze, ikviena baznīcas organizācija kuplo, pateicoties Kristus dzīvībai. Tā es ticu, tāpēc ka tas ir kaut kas, kas tam ir piepotēts jeb pievienots. Tā ir atņēmusi varu parastajiem draudzes locekļiem un piešķirusi to kalpotājam vai biskapam, lai kas tas arī nebūtu. Gluži kā ir teikts tur Atklāsmes grāmatā: "Nikolaītu darbi". "*Niko*" nozīmē "pakļaut" draudzes locekļus. Bet šādās sanāksmēs, manuprāt, Dievam tiek dota iespēja darboties caur draudzes locekļiem (saprotat?), Dieva spēkam darboties caur draudzes locekļiem.

¹²² Lūk, tas bija 1933. gadā. Es vēl biju kalpotājs pie baptistiem misionāriem. Bet tagad

es esmu piecdesmit vienu gadu vecs, un es esmu redzējis tūkstošiem tādu viziju, un daudzi no jums šeit ir bijuši sanāksmēs. Un tā, vienkārši pajautāji jebkuram, vai kāda no tām nav piepildījies. Tās vienmēr piepildījās. Tās nevar nepiepildīties. Tas ir Viņš.

¹²³ Un tā, ja... Mēs redzam, ka šodienas draudzei tas ir jaunums, un tāpat Svētā Gara spēks tādā veidā, kā mēs to redzam šeit, draudzei ir jaunums. (Es esmu dzirdējis, kā baptisti, mani brāļi un pārējie liecina). Mēs redzam, ka draudzei tas ir jaunums.

¹²⁴ Bet, lūk, kas tas ir: no tā Vinakoka aug vēl viens zars. Un, ja jūs to pavērosiet, tā darbības ir tieši tādas, kādas tās bija Apustuļu darbu grāmatā – Svētais Gars celsies cilvēku vidū un sacīs dažādas lietas.

¹²⁵ Torīt es biju ceļā uz draudzi. Es nezināju, ka tās sauc par vizijām. Taču es...es tās lietas redzēju. Tas bija daudzus gadus pirms pasaules kara, un sacīja: "Tur ir diktators, kuru sauc Musolini, un viņa pirmais iebrukums būs Etiopijā, un viņš uzvarēs Etiopiju, taču viņš kritis nežēlastībā." Un visu, kas tika pateikts, septiņi ievērojami notikumi... Varbūt rīt es vienkārši atnesīšu to veco papīra gabalu, lai jūs to apskatītu, un parādīšu, kā pilnīgi precīzi piepildījās piecas lietas, un bija pareģota septītā.

¹²⁶ Lūk, tur bija teikts, ka tad, kad sievietēm bija dāvātas tiesības vēlēties, ka... Nu, man nav nekas pret... Es esmu aicināts... [Pārtraukums lentes ierakstā–Tulk.]

¹²⁷ ...šķīta, ka pa visu valsti bija uzspridzinātas klintis, un gruzdēja celmi un tā tālāk. Un uzreiz pēc tam Rūzvelta kungs...patiešām, viņa valdīšanas laikā pasaulē sākās karš. Un Musolini rikojās tieši tā, un Mažino linija, un viss, par ko mēs runājam, un vēlēšanas, un mēs zinām, ka tieši sievietes ievēlēja mūsu tagadējo prezidentu.

¹²⁸ Es... Tieši kā dienvidos, tā kā es esmu dienvidnieks, viņi bieži par to jautā: "Kā ar segregāciju un pārejo?" Es vienkārši... Ir daudz svarīgu... Kā amerikānis es domāju, lai kā arī tur nebūtu, arī tas ir labi. Tāpēc... Nu, ja jau tas ir mūsu prezidents, mums tas ir jāciena.

¹²⁹ Un tā, pirms dažām dienām pie manis kaut kas atnāca un es to pierakstīju. Un kāds pateica (man šķiet, tas bija džentelmenis, kas šorīt šeit sēdēja tumšās brillēs, man šķiet, ka to pateica viņš), ka viņš būs labs prezidents pirmos četrus gadus. Pilnīgi pareizi.

¹³⁰ Taču vienkārši vērojiet. Mēs esam grēkojuši un atraidījuši mūsu žēlastības dienu. Ir vēlāks, nekā jūs domājat, ja pavērosiet. Saprotat? Tā stunda tuvojas. Un neaizmirstiet, to paņems ar glaimiem. Un mēs...mēs šobrīd esam tuvu pēdējam laikam. Es...es esmu par to pārliecināts, es vienkārši esmu ļoti pārliecināts. Tomēr es...

¹³¹ Daudzi no jums izteica jaukus komplimentus par šo kalpošanu un tā tālāk. Lai tas ir tā, kā ir. Taču, ja jūs ticat, ka mēs runājam Tā Kunga Vārdā, Amerikai ir beigas. Tā tas ir. Un, ja vispār mums ir bijis laiks, kad jāstrādā, tad tas ir tagad, tieši tagad. Un "visi, kurus Tēvs Man ir devis, atnāks". Un mums ir jāsāk zvejojot ar tiklu patiešām pamatīgi un ātri.

¹³² Un es esmu pateicīgs... Un šorīt es pateikšu, lai beigtu...lai neatņemtu laiku citiem...es šeit stāvu jau otru reizi, piedodiet man par to! Es domāju, ka man ir jārunā rīt pēcpusdienā, un es vēlos, lai jūs atnākat. Es gribu runāt par tēmu "*Mēs esam atradušies uz šī kalna četrdesmit gadus*".

¹³³ Un tā, es ticu, ka visos pasākumos, kuros mūsu Kungs mani lietoja, lai palīdzētu tos organizēt, un it visur manā kalpošanā es nekad neesmu centies padarīt...neesmu ļāvis, lai mana kalpošana kļūst par izrādi. Ir viena lieta, kuras Jēzum Kristum nebija – izrādīšanās.

¹³⁴ Kāds nesen izteicās, sacīja: "Brāli Branham, tev vajadzētu pieslieties tiem *lielajiem* cilvēkiem," kā tie brāļi, kas sludināja.

¹³⁵ Lūk, mana pozīcija Kristus Ķermenī ir sekot līdzīgarīgajiem rezultātiem un vērot, pie kā tie noved. Lūk, kam es esmu norīkots. Lūk, kāpēc es esmu šeit – Kristus ielika mani šeit, lai vērotu garīgo daļu.

¹³⁶ Kas attiecas uz tiem, kuri tiek saukti par "*lielajām zivīm*"... Redziet, tas cilvēks (lai kurš to arī neteica, manuprāt, tas brālis sēdēja šeit)... Mēs nevaram būt "*lielās zivis*" un būt kristieši. Ceļš augšup ir uz leju. "Tas, kurš pazemosies, tiks paaugstināts."

¹³⁷ Un daudzi ir teikuši... Nesen man kāds pazvanīja (ļoti ievērojams vīrs no lielas organizācijas), sacīja: "Brāli Branham, mēs izdarīsim *to un to un to un to*, ja vien tu vienkārši pārstāsi runāt *to un to*." Pārstāt runāt *to un to*? Tā taču ir mana kalpošana, tā ir mana dzīve, tieši pateicoties tam es plaukstu un kuploju. Es nekad nespētu ielaisties kompromisā ar Dieva Vārdu kaut kā dēļ. Man ir jāstāv stingri. Mēs esam...

¹³⁸ Sacīja: "Lieta tāda, ka tu slaisties apkārt ar varzu no kaut kādiem...nu, ar neievērojamiem ļautiņiem, ar mazām grupiņām un tā tālāk. Izej no turienes!"

¹³⁹ Redziet, tas cilvēks nezina, ko runā. Ja vien viņš zinātu, ka tieši to sacīja Skolotājam... [Pārtraukums lentes ierakstā–Tulk.] ... no mūsu dzīves Jēzu Kristu. Viņa paša brāļi sacīja: "Ej uz turieni un uztaisi kaut kādu lielu šovu, izdari spiedienu uz galvenajiem."

Sacīja: "Jums vienmēr ir laiks, bet Mans laiks vēl nav pienācis."

¹⁴⁰ Viņš ņemās ar tiem zvejniekiem un neizglītotajiem un...ar cilvēkiem, kas nemācēja ne lasīt, ne rakstīt. Redziet, ko pasaule sauc par labu, Dievs sauc par muļķīgu.

¹⁴¹ Tāpēc ir interesanti, kā gan tā laika garīdzniecība skaidroja to Rakstu vietu no Jesajas 40. nodaļas? Iespējams tā, ka Dievs atvērs debesis un nolaidīs gaiteni, un Jānis Kristītājs nonāks lejā, maršēdams eņģeļu orķestra pavadījumā. Kas tad notika, kad visas augstās vietas tika nolīdzinātas un zemās vietas paaugstinātas, bet kalni lēkāja kā jauni auni un lapas plaukšķināja plaukstas? Kaut kāds... (Atvainojiet par šo izteicienu. Es to negribu teikt šādi, bet tikai, lai pasvitrotu šo domu)... Kaut kāds nekopta izskata tēvainis iznāca no tuksneša un nostājās dubļos, varbūt līdz potītēm, un mazgājās viņš varbūt reizi trijos vai četros mēnešos, ietinies aitādas gabalā. Lūk, kad augstās vietas tika nolīdzinātas un zemās vietas paaugstinātas. Nevis kāds svarīgs, liels cilvēks, kam aiz muguras ir kaut kas izpušķots un varens. Tāds tips ir uzpūtīgs. Dievam ir vajadzīgi vīri! Pareizi. Esiet pazemīgi.

¹⁴² Un...un, brāļi, man šajos cilvēkos tas patik. Kā nesen kāds izteicās, ka šie uzņēmēji... Nu, reizēm ir grāvju racēji, kas šādā kompānijā nedaris sevi zināmus. Taču šiem cilvēkiem (šiem uzņēmējiem) ir ticība un pārējais – tas rāda man pazemību, viņi drosmīgi ies un apliecinās šo Vasarsvētku dienas svētību, un ko caur viņiem ir izdarījis Dievs. Viņi šajā pasaulē ir lieli cilvēki, taču, ja jūs pievērsīsiet tam uzmanību, viņi paši sedz visus savus izdevumus un dodas uz visām pasaules vietām, lai vienkārši mēģinātu kaut ko izdarīt un palīdzētu citiem brāļiem ieiet šajā grupā, ļautu gaismai mirdzēt.

¹⁴³ Un es domāju, ka šorīt no visām sanāksmēm, kādās vien es esmu bijis... Tāds ir mans viedoklis. Es esmu redzējis cilvēkus...dzirdējis, kā viņi skaļi gaviļē un slavē To Kungu, un arī man tas patik. Bet es esmu redzējis cilvēkus, kas skaļi gaviļē un slavē To Kungu, bet viņiem nepietiek ticības, lai izdziedētu zobu sāpes. Saprotat? Taču... Tās...tās ir dažas no Dieva svētībām.

¹⁴⁴ Taču, kad lieta nonāk līdz Dieva spēkam, tieši tad viņi nomierinās, un Svētais Gars... Pavērojiet sanāksmēs, kad sākas atpazīšana: viss ir klusu, godbijīgi tuvojas Dievam ar...ar svētumu, un Dieva bijība virzās, un redzi, kā no istas atmaskošanas izmainās seju izteiksme un pārējais, kā es to šorīt redzēju viscaur ēkā.

¹⁴⁵ Manuprāt, šis ir vislieliskākās brokastis no visām, kādās es esmu piedalījies kristīgo uzņēmēju grupā, kopš esmu kopā ar viņiem. Tā ir vienīgā grupa, kurai es piederu, tieši šeit. Es pat nepiederu nevienai organizācijai, bet šī ir vienīgā, kam es piederu. Es augsti vērtēju šo cilvēku grupu viena iemesla dēļ – tieši par to stāvu arī es. Un šeit sēž no Asamblejām, no "Dieva draudzes", no "Fourskvēra Evaņģēlija", no baptistiem, prezbiteriešiem, vienotības, divvienības, trīsvienības, četr... [Sanāksme smejas–Tulk.]

¹⁴⁶ Es esmu stāstījis par to kā par aku, kuru izraka Jēkabs. (Es ne... nedomāju, ka man izdosies pateikt to kā nākas jeb atrast vajadzīgos vārdus, bet es to pateikšu, lai jūs saprastu.) Viņš izraka vienu aku, un filistieši no viņa aizdzina...viņu no tās aizdzina. Un viņš nosauca to "ļauņprātība". Viņš izraka citu un nosauca to "nesaskaņas". Pēc tam viņš izraka nākošo aku, sacīdams: "Šeit pietiks vietas mums visiem."

¹⁴⁷ Tāpēc es domāju, ka šeit ir tas pats – šeit ir vieta mums visiem, tieši tā, un mēs varam

sanākt kopā un varam kopā sēdēt debesis. Mums netraucē nekādas konfesionālās barjeras; mēs vienkārši esam vienota grupa Kristū.

¹⁴⁸ Ja vien es redzētu, kā visas lielās draudzes, garīgās draudzes, kuras cenšas, isteni patiesais vīnakoks, kas iznāk no Kristus Jēzus, kaut vai vasarsvētku draudžu grupas varētu sanākt kopā un būt brāļi...

¹⁴⁹ Mani neinteresē viņu organizācijas. Viņi var tās paturēt, ja vien vēlas. Tas nekas. Bet tikai nelieciet teikuma galā punktu. Izstiepiet roku un ielūdziet to otro puisi. Saprotat? Sanāksim visi kopā. Saprotat? Ja vien es redzētu, kā tas notiek (es to saku lielā godbijībā), es...ja vien es redzētu notiekam to šorit, tad es būtu gatavs pateikt, kā toreiz senatnē sacīja Simeans: "Kungs, lai nu Tavs kalps aiziet mierā, kā Tu esi sacījis, jo manas acis ir redzējušas Tavu Pestīšanu." Tā tas ir.

¹⁵¹ Un tas laiks drīz pienāks, brāļi, tāpēc ka mēs tiksim piespiesti saliedēties. Vienkārši neaizmirstiet to. Lai Dievs jūs svētī.

Paldies tev, brāli.

Dodieties uz ziemeļiem!

(Turning Northward)

Šo svētrunu brālis Viljams Marions Branhams sludināja 1961. gada 29. janvārī Finiksā, Arizonas štatā, ASV. Ieraksts ar numuru 61-0129 ilgst 50 minūtes. No angļu valodas uz latviešu valodu tulkots bez saīsinājumiem un bez izmaiņām 2018. gadā.